

punkt, og det er jo naturligt, at man, naar man overhovedet mener, at man aldeles ikke kan undvære denne Afgift, hvad jo ingen af de foregaaende Talere have tænkt paa, saa vidt muligt holder sig til den hidtil bestaaende Basis og kun søger at bewirke den Lettelse, hvorom der jo ikke kan være nogen Tvivl. I Overensstemmelse med disse Bemærkninger skal jeg anbefale dette Forslag til det ærede Thing.

Jagerslev: Jeg skal fatte mig ganske kort, men der er dog et Princip i Loven, som jeg ikke kan lade uomtalt, og det er dette, at man endnu har bibeholdt en Beskatning efter Brutto-systemet, om jeg saa maa sige. Den ærede sidste Taler sagde, at han var tilbøjelig til, naar det stod til ham, at holde fast ved Brutto-systemet og gaa bort fra den beholdne Formue eller tilbels gaa bort fra den beholdne Formue, hvilket man her har valgt. Det er nemlig blevet udtalt af enkelte ærede Talere, og jeg skal ogsaa vedkjende mig denne Betragtning, at der ikke eksisterer nogen uetfærdigere Beskatning end denne. Nu siger det ærede Medlem: Vi ville have det betragtet som Vederlag for en særlig Tjeneste, og i Motiverne til Lovforslaget staar det netop fremhævet, at det „i det overveiende Antal Tilfælde virkelig vil kunne være et Udtryk for den Uleilighed og Besværighed, som Skiftebehandlingen medfører, hvorved maa erindres, at Uleiligheden kan antages i Reglen at ville være størst i de Boer, som ere mest beheftede med Gjæld.“ Jeg kan meget vel forstaa, at dette kan være et Motiv til nu tilbels at vedligeholde Brutto-beskatningen, — jeg kalder det nemlig en Beskatning, thi om jeg end fuldkommen skal indrømme, at det kan siges, at der er Tale om Vederlag for en særlig Tjeneste, for Noget, Staten gjør, skal jeg dog tillige tage til Indtægt, hvad det ærede Medlem sagde, at der kunde være Spørgsmaal om, at Retshjælpen skulde være fri i dette og i enkelte andre Tilfælde. Her til skal jeg imidlertid bemærke, at Lovforslaget virkelig vedkjender sig Tilfælde, hvor Retshjælpen her er fri, navnlig i det bekendte Tilfælde med de 400 Kroner, som man paa flere Maader møder. Nu vil jeg sige, at det er høist uheldigt, at store kombinerede Handelsbedrifter eller store Gienomme, der maaske have gavnet Landet i en lang Aarrække, tilbels skulde beskattes efter Brutto-systemet, naar den vedkommende Gier døer, og det kommer til Afvikling. Ogsaa i mange smaa Bedrifter vil det Samme være Tilfældet, thi man veed jo, hvorledes smaa Formuer kunne smelte sammen under Skifterettens Behandling, hvor det Meste medgaaar til Skiftegebyrer, Sagsførelse osv. Man kunde ogsaa gjærne paa dette Punkt gjøre Indrømmelsen helt ud, naar man i det Hele vilde indrømme, at Hjælpen kan gives gratis, hvor der er meget lidt i Behov. Man kunde bryde noget med det Bestaaende, — man er jo gaaet over til Procentberegningen — og maaske kunde man komme til en

fast Sum. Dette lod sig vistnok gjøre. Men jeg skal indrømme, at man her er gaaet bort fra et af de uheldigste Punkter i vor Sportellongivning, som var almindelig ilde lidt, og jeg skal naturligvis udtale min Glæde over, at man tilbels har forladt dette System. Jeg tror, at dette er Noget, der i overordentlig høj Grad vil blive paaføjnnet. Dette var det Væsentlige af, hvad jeg havde at sige om Lovforslaget, og jeg kan tilbageholde Udskilligt af, hvad jeg ellers vilde have sagt, fordi det allerede er blevet berørt paa forskjellig Maade, og fordi jeg nødig vilde være med til at forhale denne Forhandling. Et enkelt Punkt kunde jeg maaske dog endnu nævne. I det man gaar ud fra en Nedsettelse af 115,500 Rd., udtales det i Motiverne, at „de saaledes foreslaaede Afgiftsbestemmelser ville for det Første medføre en væsentlig Lettelse for de insolvente Boer, idet Afgiften for dem vilde udgjøre Lidt under det Halve af det nuværende Skiftesalær, men ogsaa for de solvente Boer ville Bestemmelserne i Almindelighed medføre en ikke ringe Lempelse, idet selve Afgiften under alle Omstændigheder bliver mindre end den nuværende, i de almindeligt forekommende Boer endogsaa ikke saa lidt mindre. Hvad jeg holder mig til, er Ordene: „Under alle Omstændigheder bliver mindre end den nuværende“, idet jeg formener, at naar der er en Nedsettelse i Lovforslaget af 115,500 Rd., maa man forvente, at denne Nedsettelse i alle Tilfælde maa føles noget, og at man i ethvert Fald ikke kommer til Forhøjelse. Nu kan det godt være, at jeg ikke med tilstrækkelig Opmærksomhed har gennemgaaet Loven, idet der har foreligget en Del andre Sager til Behandling, som man har maattet gjøre sig bekendt med; men jeg kan ikke se rettere, end at, naar man tager dette Tilfælde efter § 3 for sig og saa tænker sig f. Ex. et Bo, som aldeles ikke er behestet med Gjæld — det er Noget, som kan møde i store Boer, men ogsaa i smaa Boer, og det er Noget, mine Herrer, som De ville finde haade i Rjøbstæderne og paa Landet — idet nemlig en Mand eier et lille Hus og kalbes ret velhavende, men dog ikke eier noget Videre, medens han ikke er behestet med Gjæld, saa er her Spørgsmaal om at svare Afgift af hele Formuen. Hvor meget er der saa at svare? Saa vidt jeg kan se, vil der efter de tidligere Beregninger med Tillæg og det Hele være at svare $1\frac{1}{2}\%$ eller $1\frac{1}{15}\%$ pSt. Jeg holder mig til det, som er meddelt i Bemærkningerne, hvor det er opgjort, — jeg har ikke selv opgjort det; men efter Lovforslaget, naar vi tage den fulde Beskatning efter § 3 a og b, skal der svares $1\frac{2}{3}\%$ eller $1\frac{10}{15}\%$ pSt., og jeg skjønner ikke rettere, end at i det Tilfælde, hvor et Bos Status er god og ubehestet, kommer det til at svare $\frac{1}{15}$ højere end før. Jeg tror ikke, at dette er rigtigt, naar man i det Hele gaar ud fra, at der er en Nedsettelse. (Octavius Hansen: Naar Arvingerne ikke vedgaa Arv og Gjæld!) Ja, na-